



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

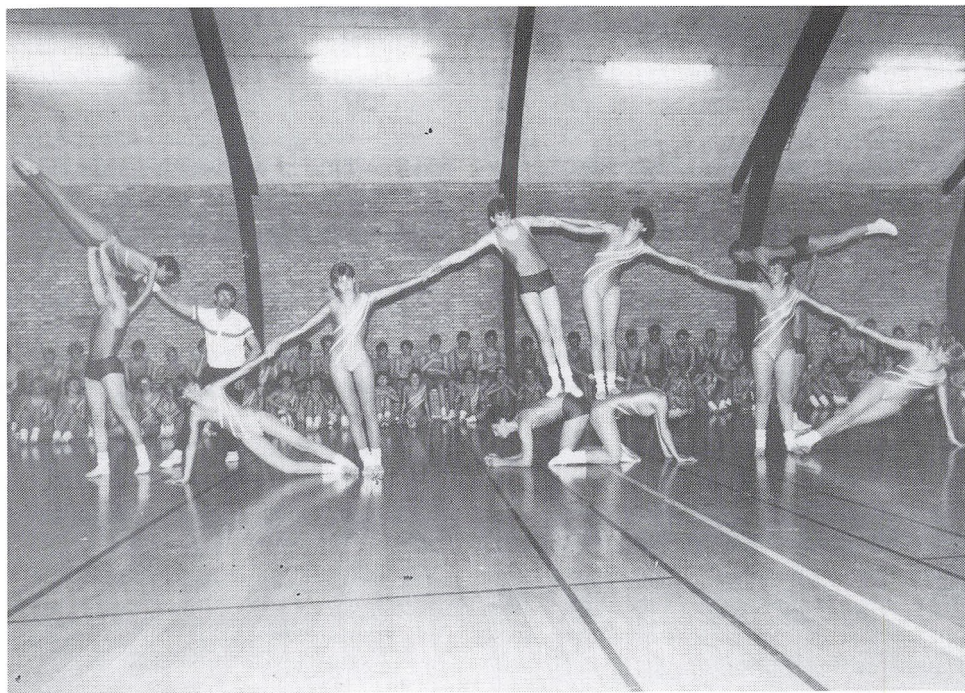
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

# NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE



*Gymnastikopvisning ved Sommerelevstævnet. Foto: Poul Trelborg*



NUMMER 6 · JULI 1987 · ÅRGANG 79

DANMARKS  
PÆDAGOGISKE  
BIBLIOTEK

# Andagt ved afslutningsfesten 1987

DUS. 162: O, kristelighed.

Vi er nået til sidste punkt på dagsordenen. *Andagten*, og jeg tror, det kan være svært at høre på mere her fra talerstolen, hvorfra der er sagt så meget i aften, men jeg ville gerne, om vi – som det sidste her i skoleåret – kan høre de ord, hvor *Jesus* siger: »Alt det, I gerne vil, at mennesker skal gøre mod jer – det skal I også gøre mod dem«. Det er summen af Loven og Profeterne.

Oh han fortsætter: Gå ind ad den snævre port. For vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der vander den vej. Men snæver er den port og trang den vej, som fører til Livet – og få er de, der finder den.

Da jeg gik i søndagsskole, sad jeg mange søndage og kiggede op på et billede, der illustrerede denne tekst om den smalle og den brede vej. På den brede vej færdedes mange mennesker og vejen førte op til ildluen – mens der på den smalle vej gik en enlig – gammel kone med salmebogen i hånden – og denne sti førte op til Himlens port. Jeg kan endnu mærke med hvilken fornemmelse, jeg sad og betragtede det billede – og jeg tror egentligt, at det varede længe – inden jeg kunne ryste de forestillinger af mig – som jeg dengang gjorde.

En aften for nogle år siden sad jeg og så udsendelsen i fjernsynet: *Før søndagen*, hvor Danmarks Radios pigekor sang »Midt ibland os er Guds rige«, og én af pigerne læste denne tekst, hvor der var sammenhæng mellem dette – at alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer – det skal I gøre mod dem – og så det om den trange og den brede vej, der fører til liv eller fortabelse.

Da tror jeg, at jeg oplevede noget af det samme, som Martin A. Hansen fortæller om sin mormor, hvor de sidder sammen og han spørger hende, om hun forstår, hvad hun læser

i salmebogen.

Hun svarer: Jeg tror, jeg forstår.

Så siger han: Kan du så forklare mig det.

»Det er jeg ræd for, jeg ikke kan«.

Forstår man noget, så kan man også forklare det, sagde han.

Jo, min dreng, sagde hun – jeg ved kun, at når jeg læser det, så drejer den hellige ånd det for mig, og så forstår jeg det.

Det føles hver gang som et under, når helligånden drejer en tekst, som man måske har hørt om – og om igen – og som man pludselig hører på en helt ny måde.

Jeg vover, at komme med min tolkning af teksten. Pludselig oplevede jeg, at det er ikke et *enten-eller* om man er på den smalle eller brede vej, men et *både-og* – at vi har et ben på hver vej eller rettere sagt – at vi færdes på begge veje – og desværre mest på den brede vej – og det er når *egoismen* råder – det er, når vi vil vores eget, men de gange, hvor vi handler spontant, hvor vi gør det, som vi ønsker at menneskene skal gøre mod os – de gange, hvor vi *helt* glemmer os selv – der, hvor vi lader Gud komme til, da er vi på den vej, der fører til livet, eller sagt på en anden måde, da er vi i »De levendes land«.

Grundtvig siger det sådan i en salme:

Det er den snævre port for sjælen, for det i os, som siger »jeg«, hvis ære med den dybe knælen indlysende forliges ej;

Skønt intet værd er, hvad vi mister, os egenkærlighed dog frister til på »os selv« at holde fast.

Derfor er det også godt, og nødvendigt, at vi hver dag beder: Komme Dit Rige.

Bruno Rasmussen har i en andagt skrevet sådan om det land, der er liv i:

## Jeg kender et land, der er liv i

(Mark. 4,26-32).

Jeg kender et land, der er liv i. Om det er stort eller lille ved jeg ikke, men det vokser. *Der er liv*. I det land er der ingen, der fortvivler af sorg. Der er ingen, der bliver glemt og overset. Der bliver ikke gjort forskel – på børn og voksne, fattige og rige, sorte og hvide. Kongen er ikke en hævnerrig hersker. Det er ham, der sørger for, at den ensomme får besøg. Det er ham, der heler det venskab, der går itu. I det rige er der ingen, der har for travlt til at elske. Der er ingen, der slås og ingen, der lægger listige planer. Der er brug for alle og ingen bliver holdt udenfor.

Men findes det land i virkeligheden, eller er det bare et eventyr? Er det noget, der var engang eller er det noget, der først kommer engang?

Det er et underligt land for alting er uendeligt. Man regner ikke med i går og i dag og i morgen. Tiden bliver ikke delt op, men landet findes hele tiden. Vore forfædre har kendt det. Det findes nu og her. Der er liv i det hver eneste dag. I morgen og i overmorgen og når vi er døde, vil der være et land, hvor Gud puster liv og deler ud af sin omsorg.

Næsten alle lande har grænser, men med det land er det anderledes. Det kan ikke begrænses af menneskers skel. Guds rige hører ikke hjemme i en bestemt verdensdel og er ikke forbeholdt en bestemt gruppe mennesker. Guds rige vokser og skyder op, hvor man slet ikke venter det.

Hvordan går det til? Hvor ligger landet? Hvor kommer kærligheden fra? Hvorfor er der nogen, der holder af mig? Hvordan kan det være, at folk, der har bekriget hinanden, slutter fred? Der er ingen, der kan svare. Der er ingen der ved, hvordan landet vokser – ud over alle grænser. Er det de store skarpsindige statsmænd, der lægger planer? Nej! Er det stjernernes stilling på himlen, der bestemmer? Nej! Er det mig selv, der kan sætte mig ned og bestemme, at nu *vil* jeg ændre al verden – nu *vil* jeg el-

ske? Nej! Guds rige kan vi ikke planlægge, men der er liv i det alligevel.

Velsign os med din Helligånd og plej os med din egen hånd så vi for *dig* må være som blomster små med liflig lugt som træer fyldt med yndig frugt til Jesu Kristi ære.

Og Fader – når du ejegod oprykker blomsten med sin rod for bedre den at gemme.

O, plant mig da – og giv mig læ ved livets væld, af livets træ i Paradis derhjemme.

Amen

Nr. 1 DUS. Herre Gud, dit dyre navn og ære.

60 års jubilær

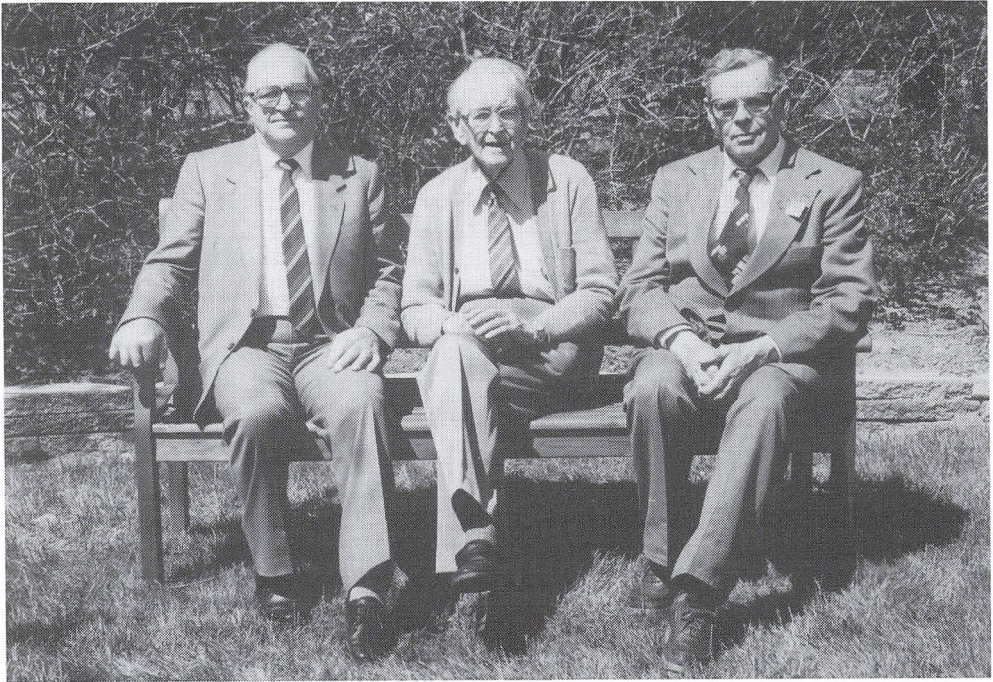




*55 års jubilarer*

*50 års jubilarer*





*50 års jubilarer*

*45 års jubilarer*



# HJEMME FRA SKOLEN

Omsider er denne rubriks overskrift i overensstemmelse med sandheden. Elever og lærere er taget *hjem*. Skolen er tom – det er sommer – ferie!

I eksamensperioden, der for den mundtlige dels vedkommende strakte sig over ca. halvanden uge, gik 9. og 10. årgangs elever rundt med et »voksent og følsomt« udtryk i øjnene. 8. klasse oplevede – udover en forsmag på eksamenslivets skærsild i 2 fag – væsentlige ting, så som en kunstudstilling i Holstebro, en cykeltur til Klosterheden, samt at de med stor iver kastede sig ud i en gennemgribende reparation af de før så ramponerede fyrretræsmøbler i vinterhaven. Den 14 m høje flagstang blev 14 m lang! En hel rulle sandpapir, en dunk hvid maling, en ny knop og flagstangen blev som ny! Da de fik deres »løn« (ikke en banan, men en velfortjent vaffelis fra »Bjarnes biks«), var der bred enighed om, at de havde nydt udflugterne og de praktiske opgaver. Det er styrkende for fællesskabet og den gensidige respekt at bryde det evindelige tre-kvarters-skema op engang imellem, når man har et mål med det.

Skoleårets sidste store fælles oplevelse er 4-dages-turen og den efterfølgende afslutning hjemme i hallen. Turen gik i år til Djursland – med overnatning i en lidt for lille søndagsskolelejr »Lærkereden« tæt ved Grenå. Vore elever, der til daglig over sig til det store »bademesterskab i VM i brusebad« fik det ene chok efter det andet. »Hvor er det varme vand?« »Er der kun *et* spejl?« »Skal vi sove 50 drenge i den samme sovesal?« »Her kan vi da umuligt spise allesammen!« osv. osv. Det krævede en del god vilje fra alle sider, og den blev heldigvis også mobiliseret efterhånden. Vejret var desværre ikke med os. 8. klasse drenge opgav det fugtige teltliv og indrettede sig med klamme soveposer i spisesalen. Stien ud til Kalø Slots-

ruin lignede en sumpet efterårsroemark, og enhver tanke om at gennemføre en planlagt travetur i de ellers så skønne Mols Bjerger måtte skrinlægges af mangel på tørt tøj. Nætterne overgik enhver molbohistorie! Den første nat måtte vi have alvorligt fat i kravetøjet på en lille flok stærkt berusede piger, der kom fra et nærliggende sommerhus. De kravlede ind ad vinduet til drengenes sovesal. (Så har man minsant en oplevelse det med!) De sidste nætter var der heller ikke meget ro at hente. Når vi (lærerne) tog de sidste kan-vi-så-få-ro-runder ved halv to – to tiden, kunne vi opleve – samtidig med at vi risikerede liv og lemmer ved at glide rundt på gulvet i et par meget sure sokker, der var ved at gå fra hinanden – at en meget lille prut i det nederste, fjerneste hjørne af sovesalen udløste hysterisk fnisen og efterfølgende vild pudekamp på 3. etage 10 meter henne. Det er selvfølgelig kun den halve sandhed om turen.

Blandt mange gode oplevelser vil jeg nævne et besøg hos skolens trofaste venner, familien Thode Nielsen, der med bænke og halmballer havde indrettet et af udhusene til en hyggelig foredragssal. En vellykket aften, hvor sognets præst bl.a. fortalte træk af Djursland historie. Den sidste aften på lejren blev der budt på glimrende elevunderholdning, pølser og is betalt af bødekasen, lejrball, afslutning ved to elever og 10b's natløb i tørvejrl! Selv brændet var tørt, det bestod nemlig af årets høst af knækkede sengebrædder. Hjemturen gik over »Djurs Sommerland«, og vi tog et smut til Tilst, hvor Allan Hoffmanns forældre bød på eftermiddagskaffe til hele flokken. Og så hjem til skolen til bøffer, beviser, begejstring, bedrøvet afsked og behagelig sommerferie.

Dagen efter var der igen liv på skolen. Ca. 80 unge KFUM og K'ere invaderede stedet og dets mange idrætsfaciliteter på det årligt tilba-

gevendende før-junior-kursus. De var dårligt nok kommet ud af skolen, før dørene igen blev åbnet til et nyt arrangement. Denne gang drejede det sig om IM-skolernes årsmøde fra den 25. til den 27. juni. Knap 300 mennesker fra ca.

30 KFUM og K- og IM-skoler mødtes her for at hente ny inspiration ved foredrag, sang, andagter og samvær med medarbejdere på beslægtede skoler.

*Kr. Jeppesen*



*35 års jubilarer*

*35 års jubilarer*





# Tale ved afslutningen den 19.6.1987

Lad mig starte med at sige til lykke til alle jer elever med overstået skoleår og med overstået prøvetid. Den sidste del af et skoleår vil – så længe der er noget, der hedder prøver – være noget specielt. Jeg har haft alle karakterer på mit skrivebord og har derigennem kunne følge jer prøvetiden igennem, men på gangene og i venterummene har vi kunnet følge en – må jeg kalde det hyggestemning imellem jer alle sammen – I har været interesseret i hinandens større eller mindre glæder og har forstået at støtte og klappe på skuldre i en god ånd.

I det hele taget er det vel den samme ånd, som har kendetegnet årets gang. Starten på skoleåret (cykelturen) kom som en overraskelse, men det viste sig hurtigt, at I kom godt i gang og har forstået at bygge videre på kammeratskabet.

For halvdelen af jer er det så farvel til skolegang her på stedet og et goddag til et nyt sted. På sådan et tidspunkt er der nogle vers, som altid dukker frem – vers med et indhold, som er værd at lytte til:

Ud går du nu på livets vej;  
brug livet, men misbrug det ej;  
i modgangs sky, i medgangs sol  
ej på dig selv, men Himlen stol.

Sky strid, så længe som du kan,  
men tvinges du, da strid som mand!  
For lasters plet hold ren din sti,  
for lønlig brøde vid dig fri!

Uanset hvem vi er, og hvad vi skal efter ferien, siger disse vers os en del – og de øvrige vers i salmen kunne vi også have taget med, for de er alle vejledninger for os i at bruge menneskelivet – i at udfylde den plads, vi er sat på.

Og hvad er så et menneskeliv? Ja, det har vi vist alle spekuleret over, og mange har også skrevet deres tanker ned, så vi ved læsning kan

inspireres i vore spekulationer omkring dette spændende emne.

Menneskelivet er ikke bare noget med tid, det er i langt højere grad bestemt af sit indhold. Vi har alle fået *et* liv, og vi har alle fået nogle muligheder og dermed ansvaret for, hvordan vi bruger dem. Og det kommer der som bekendt noget meget forskelligt ud af.

Hvis vi giver en gruppe børn en klump ler, nøjagtig lige meget, ville der også komme noget meget forskelligt ud af det.

Men når Gud deler sine gaver ud, bærer han sig helt anderledes ad. Han bruger ikke millimetermål, for at vi alle kan få lige meget. Nogle får mange evner og talenter, andre får kun få, og vi kan tit synes, at livets gaver er urimeligt ulige fordelt.

Gud gør nok i sin visdom det rigtige, selv om vi ikke forstår det. Vi skal i hvert fald ikke kigge så meget efter, hvad han giver andre, men med troskab tage vare på det, han har givet os. Livet er både en gave og en opgave, og det spændende er så, hvad vi kan få ud af vore muligheder – vor lille lerklump.

Gud, som har givet os vore evner og vore muligheder, har sikkert også haft sine tanker om, hvordan de bedst kunne bruges – bruges på en positiv måde, så det som ringe i vandet kunne bringe glæde og velsignelse i vore omgivelser.

Hvad kan vi få ud af at antage, at loven om bølgers tilbagekastning også gælder blandt mennesker og i deres samvær.

Vi kan i hvert fald straks få udryddet undskyldningen: »Hvad kan der ske ved det«, for enhver handling, ethvert ord – ondt eller godt – vil brede sig og tilbagekastes og skabe dønninger i fællesskabet, og påvirker alle i positiv eller negativ retning.

Sagt på en anden måde, vi kan skabe surhed, der breder sig, ved at være sure. Vi kan få fortvivlelsen til at brede sig ved selv at være

fortvivlede, eller få glæden til at bryde igennem ved at kaste »glade sten«.

Når og hvis vi kan se dette, da skabes himmelriget i vor ansvarlighed, ved at vi tager gode ting fra vort gode forråd og kaster det ind i fællesskabet og tror på, at det hjælper.

Sådan ændres helvede til himmelriget for at bruge de evangeliske betegnelser. Kun ved at kvitte egoismen til fordel for tjenesten, kan livet blive efter skaberens mening.

Der står i en salmelinie: *Hver morgen i min skål en nåde uden mål til mig nedflyder.* – Ja, vi kan jo også sammenligne vort liv med en skål, som vi bærer med os og samler forskelligt i langs vejen, og vi skulle jo helst kunne samle gode ting i vore skåle, forråd til kommende dage og godt til at dele ud af til andre, som vi møder, men det er de særeste ting, vi mennesker kan finde på at fylde i vore skåle. Og vi skulle navnlig række vore skåle op mod Gud og bede ham fylde dem. Men så skulle der helst ikke

være så meget ragelse i dem, at der ikke er plads til det, som Gud vil give.

Og gå så ud til livets krav,  
del ud af det, som Gud dig gav,  
og giv, som jer blev givet;  
Thi livets rigdom findes bedst  
af dem, der gi'r og elsker mest.  
Lev da med glæde livet.

Tak til jer alle – elever og forældre – for et godt skoleår. Tak fordi I forældre altid mødte så talrigt op, når vi inviterede. Tak for mange gode samtaler og for en positiv indstilling til skolens arbejde i hverdag og fest. Tak til jer forældre, fordi I har betroet os at have med jeres børn at gøre.

Til jer der forlader skolen vil jeg gerne sige: Skulle I få brug for hjælp, som vi her på skolen kan give, så henvend jer.

Endnu en gang *til lykke til jer alle.*

#### 25 års jubilarer





*25 års jubilarer*

*20 års jubilarer*



# »Tillæg«

Til tider er man på en skole også i den situation, at der skal siges farvel til en lærer, som af den ene eller anden grund vælger andre græsgange. I år må vi sige farvel til *Erling Agergaard*, som har været lærer her ved skolen i 11 år, altså så mange år, at du kender skolen meget grundigt.

For nogle er himlen klar og blå,  
for andre helt sort eller mørkegrå.  
Jeg tror kun det er vort eget humør,  
som giver verden omkring os kulør.

Jeg tror, at du af natur er optimist og derfor er i besiddelse af både en god del lune og en god del humor, og derfor er din himmel klar og blå.

Et menneske, som kender dig og skolen her særdeles godt, hørte, at du ville flytte på pensionisthøjskolen, udtrykte sig på følgende måde: ... *en stor gevinst for pensionist-højskolen og et tab for ungdommen.*

Du har mange værdifulde egenskaber, som gør, at vi vil savne dig her på stedet.

Læsning skaber en oplyst mand,  
overvejelser en viis mand,  
handling en fuldkommen mand.

Erling! Jeg ved, at du kan lide at undervise, og at du har været meget glad for at undervise – og af at holde foredrag, og det er muligvis det sidste, der er grunden til, at du flytter.

Tak, Erling, for din indsats her på stedet, for dit arbejde med biblioteket, og din meget store indsats i elevforeningen gennem 10 år. Uden form for betaling (og jeg har nær sagt tak) har du siddet flere timer om ugen og ordnet adresseforandringer og samlet stof til næste blad, som skulle udsendes.

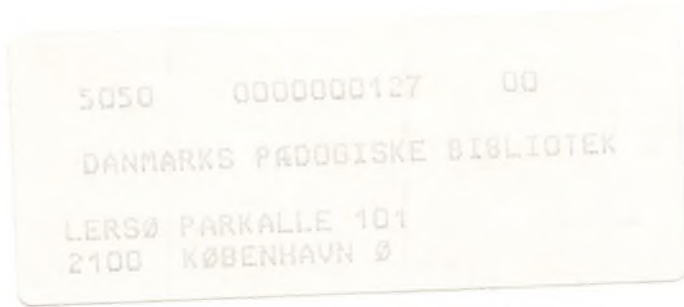
Respekten for dig blandt eleverne og deres forældre, blandt alle skolens ansatte er stor. Du er åben og tillidsfuld og altid parat til en hyggesnak med dem, der er i nærheden. Jeg har aldrig hørt dig sige et ondt ord om en kollega eller nedgøre eller bagtale nogen. Du er nemlig forstandig nok til at erkende og efterleve, at samarbejde kræver respekt for den enkelte, også uanset forskelle i opfattelse og holdning.

*Til lykke, Erling, med dit nye job.*

*Niels Braad*

15 års jubilarer





# Elevrådets hilsen og tak

## Adresseforandringer

Nu, hvor skoleåret er slut, er det naturligt at tænke lidt tilbage på, hvad vi har lært. Vi har selvfølgelig lært en masse bogligt som alle andre 8.-9.-10.-klasser, og af den grund er *det* ikke interessant. Interessant er derimod, hvad vi derudover får med os herfra. Vi lærer at skønne på fællesskabet, lærer at acceptere hinanden. Vi har lært, at vi i Kristus-navnet bliver kaldet til at føle ansvar for vor næste, og hvis vores næste har det godt, vil vi også selv have det godt.

Det er jo ikke småting, som vi får lært her på skolen, og vi vil helt sikkert få brug for det senere hen i livet.

Braad sagde i begyndelsen af skoleåret, at vi alle skulle huske, at vi var små brikker i ét stort billede, og at billedet ikke kunne blive helt, hvis vi ikke ville bidrage. Jeg synes billedet blev flot, og det vil jeg på elevflokkens vegne takke alle for, – alle, der har medvirket dertil. Hermed tænker jeg på køkken- og rengøringspersonalet, pedellerne, lærerne og forstanderparret. Tak.

Som traditionen byder, har vi købt en gave til skolen fra elevholdet 86/87, og da vi længe har savnet et motionsrum, vil vi gerne bidrage dertil med en kondi-cykel.

*På elevrådets vegne: Esben, 10c.*

- 1950 Marie Nygaard Pedersen, Rævehøjen 9, Overlund, 8800 Viborg.
- 1962 Agnes Volsgård Jensen, Yderholmvej 26, Jersie By, 2680 Solrød Strand.
- 70-71 Lisbeth B. Thorsen, Hustedvej 1, 7830 Vinderup.
- 77-79 Hanne Nygaard Jepsen, Aarupvej 9, Hanning, 6900 Skjern.
- 78-80 Niels Toft Sørensen, Stentofterne 85, 7600 Struer.

---

### Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon 07 89 1004  
Elevernes tlf. 07 89 1107

*Forstander:* Niels Braad

*Formand for bestyrelsen:* Sognepræst H. K. Jørgensen, 7500 Holstebro

### Nørre Nissum Høj- og Efterskoles Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen januar og august.

Stof til elevbladet bedes tilsendt redaktionen senest den 27. i måneden forud.

*Redaktion:*

Niels og Gerda Braad, Erling Agergaard, Arne Rasmussen.

*Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:*  
Erling Agergaard, Ringvej 3, 7620 Lemvig  
Telefon 07 89 1431

*Kasserer:*

Gerda Braad, Høj- og Efterskolen  
Telefon 07 89 1004

*Elevforeningens gironummer:* 803 62 33

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykkergården as, Struer